

**FEDERICO
MOCCIA**

A3MSC 3

Tres
vegadas
tu

labutxaca

Federico Moccia

Tres vegades tu

Traducció de Jordi Boixadós

Columna
Barcelona

Títol original: *Tre volte tu*

© Federico Moccia, 2017

www.federicomoccia.es

Publicat d'acord amb Pontas Literary & Film Agency

La primera edició en català d'aquesta obra es va publicar
a Columna l'any 2017

Primera edició en aquest segell: març del 2018

© de la traducció: Jordi Boixadós, 2017

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Moelmo, s.c.p.

Impressió: Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 1.291-2018

ISBN: 978-84-17031-88-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra

(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

I ara miro el mar des d'aquella habitació. Tot em pertany, el sortint de la roca que davalla lentament cap als esculls, els graons arrodonits, les dutxes exteriors, protegides amb rajoles grogues on destaquen unes quantes llimones pintades a mà, la taula de marbre davant del finestral que reflecteix l'horitzó. Al mar, alguna onada rebel que encara no s'ha acostumat a la meva presència o que potser vol festejar la meva arribada colpeja les roques que sostenen el xalet en aquella part bellíssima de la costa alta. El sol es pon ara mateix i la seva llum tenyeix de roig els murs que tinc al darrere i les parets de la sala d'estar, exactament igual que aquell dia d'ara fa nou anys.

—S'hi repensa, potser? Ja no vol comprar la casa?

El propietari em mira amb cara de qui espera una resposta. Tot seguit obre els braços amb serenitat, calmat i tranquil.

—És lliure de fer el que vulgui. Vostè és qui paga. Ara bé, si ja no n'està convençut, m'haurà de pagar el doble de les arres o iniciar un d'aquells litigis que, amb l'edat que tinc, m'impediran rebre mai els seus diners. —El miro divertit. L'home, d'edat força avançada, és eixerit com un noi. Arrufa les celles—. Esclar que si vostè és tan astut, no tindrà pressa. A mi em guanyarà la partida, però als meus fills o als meus nebots, no. Tot i que a Itàlia els litigis es poden allargar cosa de no dir.

Una tos fonda i cansada li sacseja el cos i l'obliga a tancar els

ulls i a aturar la invectiva, més pròpia d'un dels últims senadors romans. Fa una pausa per recuperar l'alè, repenja l'esquena a la butaca de tela i després es frega els ulls i els torna a obrir.

—Però vostè la vol, aquest casa, oi?

M'assec al seu costat i agafo els fulls que tinc al davant. Signo cada pàgina amb les inicials, sense ni tan sols revisar-les. El meu advocat ja ho ha mirat tot. A l'última, faig la signatura completa.

—Llavors, la compra?

—Sí. No m'hi he repensat. He aconseguit el que volia...

Ell recull els documents i els passa al seu home de confiança.

—Li diré la veritat: m'hauria conformat amb la meitat dels diners.

—Jo també li diré la veritat: n'hauria pagat el doble.

El propietari s'aixeca, s'acosta a un moble de fusta antic i l'obre, treu de la nevera una ampolla de xampany i, amb un cert esforç, la destapa amb veritable plaer i satisfacció. Llavors serveix dues copes.

—De debò que hauria pagat el doble?

—Sí.

—No m'ho diu per fer-me enrabiart?

—I per què hauria de fer-ho? Vostè em cau bé, fins i tot m'ofereix xampany del bo. —Mentre l'hi dic, agafo la copa—. Amb el punt de fredor perfecte, exactament com m'agrada. No, no voldria fer-lo enrabiart.

—Mmmm.

El propietari alça la seva copa cap a mi i cap al cel.

—Ja li vaig dir, al meu advocat, que en podíem treure més...

M'arronso d'espatlles i no dic res, encara menys dels deu mil euros que vaig donar al seu advocat per conveñe'l d'acceptar l'oferta. Noto que em mira amb preocupació. Vés a saber què pensa. Branda el cap i somriu, tot convençut.

—Ha estat un bon negoci,estic content... Brindem per la felicitat que dóna aquest xalet. —S'acosta la copa a la boca amb decisió i determinació i beu el xampany d'una glopada—. Per curiositat, com ho va fer per reservar la casa de seguida que la vaig posar a la venda?

—Coneix el Vinicio, el supermercat que hi ha a dalt de la pujada?

—Sí, esclar.

—Molt bé, doncs diguem que tinc relació amb el propietari des de fa bastant de temps.

—Buscava casa per la zona?

—No, volia que quan vostè decidís vendre la seva, m'ho fes saber.

—Aquesta? Aquesta i cap altra?

—Aquesta. Aquesta casa havia de ser meva.

I llavors, per un instant, retrocedeixo en el temps.

La Babi i jo ens estimem. Aquell dia, ella era al restaurant Mastino de Fregene celebrant els cent dies per al final del batxillerat. Em veu arribar amb la moto i se m'acosta amb aquell somriure seu capaç d'il·luminar totes les meves ombres. M'hi poso al darrere, trec el mocador blau que li havia pres i li tapo els ulls. Llavors puja de paquet a la moto i, ben agafada a mi, amb la música de Tiziano Ferro a les orelles, recorrem tota la Via Aurelia fins a Feniglia. El mar platejat, les ginesteres, els arbustos verd fosc i després aquella casa dalt de les roques. Aturo la moto, en baixem i en un moment trobo la manera d'entrar. Llavors ens fem a la casa dels somnis de la Babi. Em sembla increïble, és com si ara em tornés a veure jo mateix allà a dins, agafant-li la mà en el silenci d'aquell dia, cap al tard, on només escoltàvem la respiració del mar i les nostres frases que ressonaven per les sales buides.

—Step, on ets? No em deixis aquí sola! Tinc por...

La torno a agafar de la mà, i per un moment ella s'espanta.

—Sóc jo...

Em reconeix i es deixa anar, més tranquil·la.

—El més absurd és que amb tu m'ho deixo fer tot...

—Ja m'agradaria!

—Idiota!

Encara porta els ulls embenats; dóna uns quants cops de puny a l'aire mirant de tocar-me. Al final m'encerta l'espatlla de ple.

—Ai! Quan t'hi poses, fas mal!

—I tant... Però el que volia dir és que em sembla absurd ser aquí. Hem trencat un vidre per entrar a la casa; faig aquestes coses amb tu sense discutir, sense dir res, i a sobre vaig amb els ulls taptats, o sigui que em refio de tu...

—No em diguis que no és bonic poder refiar-se d'una altra persona, posar-se del tot a les seves mans, confiar-li tots els dubtes, exactament com fas tu amb mi. Jo ho trobo la cosa més bonica del món.

—I tu? També te'm dones completament?

Callo un instant, contemplo el seu rostre, els ulls ocults rere el mocador. Llavors recupera les mans, deixa anar les meves i es queda així, suspesa en el buit, dreta, independent, sola. Aleshores, decideixo obrir-me a ella.

—Sí, per a mi també és així. Jo també te'm dono completament. I és preciós.

—En què pensa? El veig absent. Torni amb nosaltres, vinga, sigui feliç, acaba de comprar la casa que volia, oi?

—Té raó, m'he quedat absort amb un record dolç de temps enrere. Assaboria de nou aquelles paraules agosarades que es diuen de vegades de jove. No sé per què, però m'ha vingut un pensament absurd. Com si ja hagués viscut aquest moment d'ara.

—Ah, sí, un *déjà vu*! També em passa sovint.

M'agafa de bracet i em porta cap a la finestra.

—Miri que maco que és el mar en aquest moment.

Xiuxiuejo un «sí», però la veritat és que no acabo d'entendre què em vol dir, ni per què ens hem apartat ell i jo.

El perfum excessiu que desprenen els seus cabells blancs com el cotó m'atabala. Un dia seré com ell? Caminaré fent tentines? Em bellugaré amb moviments indecisos i insegurs? Em tremolarà la mà com tremola la seva quan m'ensenya vés a saber quina altra novetat misteriosa?

—Miri allà, al cap i a la fi ha comprat el xalet! Veu els graons que baixen cap al mar?

—Sí.

—Doncs sàpiga que fa molt de temps van pujar per allà. És

una mica perillós, perquè de vegades vénen del mar, ha de parar-hi atenció si decideix venir a viure aquí —em diu, amb la picardia de qui ha callat alguna cosa a propòsit.

—Però qui va venir del mar?

—Crec que una parella de joves, però potser n'eren més. Van trencar una finestra, van voltar per la casa i ho van fer tot malbé, i després, com si no n'hi hagués prou, fins i tot van profanar el meu llit. Hi havia restes de sang. O van sacrificar un animal, o la dona era verge!

I després de dir aquelles paraules en to burleta, deixa anar una riallada que no calia. Tot seguit reinicia la narració.

—Vaig trobar uns barnussos xops, es van divertir, i també van agafar una ampolla de xampany que jo havia deixat a la nevera i se la van beure. I sobretot van robar joies, peces de plata i altres objectes de valor, en total cinquanta mil euros... Sort que ho tenia assegurat!

Em mira, orgullós de les seves meravelles.

—Sap, senyor Marinelli, això hauria pogut estalviar-se de dir-m'ho, potser m'ho hauria estimat més...

—Per què? —Em mira amb curiositat, sorprès, atordit amb les meves paraules, fins i tot una mica contrariat—. Que li ha agafat por?

—No, perquè vostè diu mentides. Perquè no van venir del mar, perquè l'ampolla de xampany la portaven ells de casa, perquè no van robar res de res i potser l'únic mal que li van fer va ser aquella finestra d'allà... —la vaig assenyalar—, al costat de la porta.

—Com s'atreveix a posar en dubte les meves paraules? Qui es pensa que és?

—Jo? Ningú, només un noi enamorat. Vaig entrar en aquesta casa, ara fa més de nou anys, vaig beure una mica del meu xampany i vaig fer l'amor amb la meva parella, però no sóc cap lladre i no vaig robar res. Ah, sí, potser vaig agafar prestats un parell de barnussos...

I em torna a la ment la imatge de la Babi i jo jugant a inventar-nos els noms amb les inicials brodades precisament en aquells barnussos de ris, una A i una S. Ho vam convertir en una com-

petició a veure qui se'ls inventava més estranys i al final ens vam decidir per Amarildo i Sigfrida i vam deixar els barnussos a les roques.

—Ah... de manera que sap la veritat.

—Sí, però sap què passa? Que només la sabem vostè i jo, i sobretot que ja m'ha venut la casa.

Un dia, no qualsevol, de molt temps enrere.

La Giuliana, la secretària, em segueix com cada matí amb la petita carpeta on apunta totes les coses importants a fer.

—Li recordo que té una cita d'aquí a mitja hora a Prati, a la RETE, per la compra del seu programa, i després el dinar amb en De Girolami. —S'adona que no associo aquell nom a res important i de seguida m'ajuda—: És el guionista que treballa per a la televisió grega.

—Ah, sí. Anul·la-ho, no signarem l'acord amb ell, hem rebut una oferta més important de Polònia.

—I què li dic? Segur que m'ho preguntarà...

—No li diguis res.

—En De Girolami ha necessitat un mes per aconseguir aquesta cita, i ara que la té no estarà gens content de veure que se li escapa sense cap raó.

Calla i espera una resposta, però jo no tinc cap solució per a en De Girolami, ni tampoc per a ella.

—Un cop anul·lat el dinar, què més hi ha, avui?

—Té una cita als estudis de la Dear, i després a les sis de la tarda ha d'anar a aquesta exposició, molt important, perquè vostè mateix em va demanar recordar-li que no hi podia faltar.

La Giuliana em passa la invitació i jo la miro per totes bandes. Balthus, Villa Medici.

—De qui és la invitació?

—Me la van lliurar en mà, vostè és l'únic destinatari.

No hi ha res escrit, cap segell, cap signatura, cap targeta. Deu ser una d'aquelles inauguracions d'exposicions que organitza la Tiziana Forti, o encara pitjor, la Giorgia Giacomini, on van crítics d'art i dones estranyes totes operades i amb massa perfum, però també productors i directors de cadenes i programes de televisió, la gent amb qui puc fer negocis, sobretot en una ciutat com Roma.

—No recordo en absolut aquesta exposició. N'estàs segura?

—Sí, m'ho va dir vostè, i jo fins i tot li vaig preguntar «He d'apuntar alguna cosa en especial?», i vostè, com sempre, em va dir senzillament: «Sí, he d'anar a aquesta exposició».

Em fico la invitació a la butxaca i agafo la bossa de pell negra on tinc els diversos programes que presentaré a la reunió a la RETE.

—Si hi ha res, truca'm al mòbil.

Surto de la sala. La Giuliana, la secretària, se'm queda mirant.

Per a mi, aquella exposició és l'última cita del dia. Per a ella haurà significat ficar-se cinc-cents euros a la butxaca i dir una petita mentida. El que passi després no és cosa seva. No sap fins a quin punt s'equivocarà, tant en una cosa com en l'altra.